Imran

Imran verloor zijn huis omdat zich in het leven van zijn eigenaren heftige veranderingen hadden voorgedaan en Imran tussen de wal en het schip dreigde te vallen. Dat moet natuurlijk helemaal niet! We namen Imran eerst in opvang bij een vriendelijk, afghanenervaren echtpaar. Na wat beginstrubbelingetjes- van het type ‘jij- mij-borstelen? Ik-dacht-het niet. Hap’,

WaarderingNog niet gewaardeerd
Stel een vraag over dit artikel

kwam Imran allengs meer tot zichzelf. Hij werd langzaam maar zeker weer de hond die hij eigenlijk was: een leuke, gezellige, vriendelijke knuffelbeer. We pasten zijn beschrijving aan aan de nieuwe werkelijkheid, maar het duurde nog best lang voordat de perfecte kandidaat gevonden was. En als we één ding geleerd hebben in de afgelopen tien jaar dan is het wel dat je gewoon geduld moet hebben. Het komt altijd goed. Maar niet altijd snel.

We gingen kennismaken en in deze wonderlijke tijd betekent dat géén hand geven bij binnenkomst, netjes anderhalve meter afstand houden, met niet meer dan 2 mensen een wandelingetje maken. Het betekent ook het adoptiecontract op tafel leggen, een paar passen weg van de tafel om de adoptant de gelegenheid te geven haar handtekening te zetten, adoptant een paar passen weg van de tafel om de bemiddelaar de gelegenheid te geven het contract weer op te bergen. . Maar…..alles went.

Nu hadden we al weinig twijfel over de geschiktheid van onze adoptant -die heeft haar hele leven al afghanen- maar voor ons, bemiddelaars, is het ultieme moment het instappen in de auto. Het is ons al zo vaak opgevallen, dat hoe fijn het op de opvangplek ook was, als de hond fiducie in zijn nieuwe echte mens heeft, dan springt hij met grote vaart in de auto. Lees maar na bij Soco, bij Pepito of bij Leo. Goed is kennelijk goed. Rijden maar!

Imran heeft zich intussen goed ingeleefd in zijn nieuwe huis en we wensen hem en zijn nieuwe mensen nog een paar lange, gelukkige jaren met elkaar. Kyon, goed je best doen!